3. Το άρθρο 7, παράγραφος 2, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως παρέχει στην αρμόδια για τους διορισμούς αρχή την ευχέρεια να καλέσει έναν υπάλληλο να καταλάβει προσωρινά θέση ανώτερης σταδιοδρομίας, αλλά δεν την υποχρεώνει καθόλου να κάνει χρήση αυτής της ευχέρειας. Όταν εκδίδει σχετικά απόφαση, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως την οποία ασκεί ενόψει των περιστάσεων της συγκεκριμένης περιπτώσεως.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 25ης Σεπτεμβρίου 1991 *

Στην υπόθεση Τ-163/89,

Elfriede Sebastiani, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, κάτοικος Itzig (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενη από τον Paul Greinert, δικηγόρο Trier, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το γραφείο της προσφεύγουσας στη Γενική Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, Kirchberg,

προσφεύγουσα-ενάγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, εκπροσωπούμενου από τους Jorge Campinos, νομικό σύμβουλο, και Manfred Peter, προϊστάμενο τμήματος, επικουρούμενο από τον Alex Bonn, δικηγόρο Λουξεμβούργου, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον ίδιο δικηγόρο, 22, Côte d' Eich,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως του Γενικού Γραμματέα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της 6ης Σεπτεμβρίου 1989, περί μη αναδρομικής προαγωγής της προσφεύγουσας στον βαθμό Β 3,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. P. Briët, Πρόεδρο, D. Barrington και J. Biancarelli, δικαστές,

γραμματέας: B. Pastor, κύρια υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 24ης Ιανουαρίου 1991,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Τα πραγματικά περιστατικά που έδωσαν λαβή στην προσφυγή-αγωγή

1 Με απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 1984, που ίσχυσε από την πρώτη Ιανουαρίου 1984, η προσφεύγουσα-ενάγουσα, υπάλληλος του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου (στο εξής: Κοινοβούλιο) από το 1981, προήχθη στον βαθμό Β 5 της σταδιοδρομίας των αναπληρωτών βοηθών διοικήσεως (Β 5.4) και μετετάγη από τη Γενική Διεύθυνση (στο εξής: ΓΔ) V Έρευνας και Τεκμηρίωσης στη ΓΔ Ι της Γραμματείας και των Γενικών Υπηρεσιών. Στη ΓΔ Ι της είχε ανατεθεί η οργάνωση και η διεύθυνση του γραφείου δακτυλογράφων του γερμανικού τμήματος μεταφράσεων. Με απόφαση της 30ής Οκτωβρίου 1985, που ίσχυσε από την 1η Οκτωβρίου 1985, προήχθη στον βαθμό Β 4 της σταδιοδρομίας της.

2 Πριν ανατεθούν στην προσφεύγουσα-ενάγουσα η οργάνωση και η διεύθυνση του γραφείου δακτυλογράφων του γερμανικού τμήματος μεταφράσεων, ο υπάλληλος που υπηρετούσε στη θέση προϊσταμένου αυτού του γραφείου και που κατείχε με την ιδιότητα αυτή θέση Β 3 εγγεγραμμένη στο οργανόγραμμα του ίδιου αυτού γραφείου μετατέθηκε σε άλλη υπηρεσία διατηρώντας και τη θέση του. Από την ημερομηνία αυτή δεν υφίστατο πλέον κενή θέση Β 3 στο γλωσσικό τμήμα της προσφεύγουσας-ενάγουσας.

3 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα υπέβαλε στις 14 Δεκεμβρίου 1988 στον Γενικό Γραμματέα του Κοινοβουλίου αίτηση λήψεως αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των Υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ). Με την αίτηση αυτή ζητούσε την αναδρομική προαγωγή της στον βαθμό 3 της κατηγορίας Β, τουλάχιστον από την ημερομηνία που πραγματοποιήθηκε ανάλογη προαγωγή στο γραφείο δακτυλογράφων του γαλλικού τμήματος μεταφράσεων.

4 Καθώς δεν έλαβε η προσφεύγουσα-ενάγουσα απάντηση, άσκησε στις 14 Ιουλίου 1989 διοικητική ένσταση δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ. Με την ένστασή της αυτή η προσφεύγουσα-ενάγουσα ισχυριζόταν ότι ήταν θύμα δυσμενούς διακρίσεως σε σχέση, αφενός, προς τη συνάδελφό της που κατείχε ίδια θέση στο γαλλικό γραφείο και, αφετέρου, σε σχέση με το πρόσωπο που προηγείτο αυτής στο γερμανικό γραφείο, οφειλόμενης σε τεχνάσματα του οργανογράμματος των υπηρεσιών του Κοινοβουλίου και σε κακό χειρισμό της διοικήσεως. Δεύτερον, η προσφεύγουσα-ενάγουσα προέβαλε παράβαση, αφενός, του άρθρου 45 του ΚΥΚ, που προβλέπει ισότητα ευκαιριών και δίκαιες προαγωγές για όλους τους υπαλλήλους της ίδιας κατηγορίας και, αφετέρου, του άρθρου 7, παράγραφος 2, του ΚΥΚ περί προσωρινών προαγωγών.

5 Ο Γενικός Γραμματέας του Κοινοβουλίου απήντησε στις 6 Σεπτεμβρίου 1989 στην αίτηση που του είχε υποβάλει η προσφεύγουσα-ενάγουσα στις 14 Δεκεμβρίου 1988. Την πληροφορούσε ότι είχε καλέσει τον Γενικό Διευθυντή της ΓΔ Ι να του υποβάλει πρόταση αναδιοργανώσεως των τμημάτων μεταφράσεων και ότι είχε ήδη προταθεί στον προϋπολογισμό του 1990 η σύσταση μιας θέσεως Β 3 για το γραφείο δακτυλογράφων του γερμανικού τμήματος μεταφράσεων.

6 Μια θέση της κατηγορίας Β και του βαθμού 3 ιδρύθηκε στο γραφείο δακτυλογράφων του γερμανικού τμήματος μεταφράσεων από την 1η Ιανουαρίου 1990. Με απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Κοινοβουλίου της 18ης Μαΐου 1990 προήχθη η προσφεύγουσα-ενάγουσα στον βαθμό Β 3 από την 1η Απριλίου 1990.

Διαδικασία

7 Με δικόγραφο που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 4 Δεκεμβρίου 1989 η προσφεύγουσα-ενάγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή.

8 Η έγγραφη διαδικασία διεξήχθη κανονικά.

9 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Ωστόσο κάλεσε τους διαδίκους να καταθέσουν ορισμένα έγγραφα.

10 Η προφορική διαδικασία διεξήχθη στις 24 Ιανουαρίου 1991 και ο Πρόεδρος κήρυξε τη λήξη της κατά το πέρας της συνεδριάσεως.

11 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

1) να της επιδικάσει αποζημίωση της χρηματικής ζημίας, πλέον τόκων με το σύνηθες τραπεζικό επιτόκιο, την οποία υπέστη από την απόρριψη του αιτήματός της περί προσωρινής προαγωγής·

2) να της επιδικάσει αποζημίωση, διά κατάλληλης αναδρομικής προαγωγής ή μέσω κατάλληλης ανώτερης προαγωγής στον βαθμό Β 3 που αντιστοιχεί με τη θέση της, της χρηματικής ζημίας, πλέον τόκων με το σύνηθες τραπεζικό επιτόκιο, την οποία υπέστη η προσφεύγουσα-ενάγουσα από το γεγονός της δυσμενούς διακρίσεως στην προαγωγή της σε σχέση με τη συνάδελφό της του γαλλικού τμήματος που κατέχει όμοια θέση (προϊσταμένη του γαλλικού γραφείου δακτυλογράφων)·

3) περαιτέρω, να υποχρεώσει την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή να διορθώσει την πολιτική της επί του προσωπικού η οποία δημιουργεί διακρίσεις εις βάρος ορισμένων κρατών μελών της Κοινότητας, λόγω άδικης κατανομής θέσεων, που δεν ανταποκρίνεται στο άρθρο 27 του ΚΥΚ, και έτσι να την υποχρεώσει να εφαρμόσει τις βασικές προϋποθέσεις μιας δίκαιης πολιτικής έναντι του προσωπικού κατά την έννοια των άρθρων 27 και 45, προβαίνοντας σε δίκαιη κατανομή των θέσεων και των προαγωγών στη Γενική Γραμματεία του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου·

4) να καταδικάσει το καθού στα δικαστικά έξοδα.

12 Το Κοινοβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο να απορρίψει την προσφυγή-αγωγή, καταδικάζοντας την προσφεύγουσα-ενάγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

13 Το Κοινοβούλιο υπέβαλε ένσταση απαραδέκτου των αιτημάτων της προσφεύγουσας-ενάγουσας.

Πρώτο κεφάλαιο της προσφυγής-αγωγής

14 Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι το κεφάλαιο αυτό της προσφυγής-αγωγής είναι απαράδεκτο για τον λόγο ότι η προσφεύγουσα-ενάγουσα δεν υπέστη καμιά χρηματική ζημία και ότι δεν μπορεί να γίνει επίκληση τέτοιας ζημίας από το γεγονός της αρνήσεως προσωρινής προαγωγής. Η έρευνα της καταστάσεως καταδεικνύει ότι δεν υφίστατο καμία κενή θέση Β 3 στην υπηρεσία της προσφεύγουσας-ενάγουσας και ότι, κατά συνέπεια, η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή (στο εξής: ΑΔΑ) δεν μπορούσε να προαγάγει την προσφεύγουσα-ενάγουσα στον βαθμό Β 3 ούτε και όταν απέκτησε τα τυπικά προσόντα προαγωγής.

15 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα ισχυρίζεται ότι έπρεπε να είχε προαχθεί — κατ' εφαρμογή των άρθρων 7, 27, και 45 του ΚΥΚ — ήδη από ετών, όπως και οι λοιποί συνάδελφοί της που είχαν όμοιες θέσεις στα άλλα γλωσσικά τμήματα.

16 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει αρχικά ότι η προσφεύγουσα-ενάγουσα υπογράμμισε, στην αίτησή της περί λήψεως αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, που περιείχετο στην επιστολή της της 14ης Δεκεμβρίου 1988, ότι υπέστη ζημία «προφανή και αδικαιολόγητη» λόγω της αστήρικτης αρνήσεως της διοικήσεως να την προαγάγει και ότι είχε επιφυλαχθεί να καταθέσει ιεραρχική προσφυγή και να ασκήσει αγωγή αποζημιώσεως. Στη διοικητική της ένσταση, η οποία περιλαμβάνεται στην επιστολή της της 14ης Ιουλίου 1989, η προσφεύγουσα-ενάγουσα επικαλέστηκε παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, λόγω του ότι δεν της είχε καταβληθεί από ετών επίδομα διαφοράς αποδοχών για τον βαθμό Β 3 που κατείχε. Υπό το φως αυτών των αναπτύξεων πρέπει, κατά το Πρωτοδικείο, να ερμηνευθεί αυτό το κεφάλαιο της προσφυγής-αγωγής.

17 Δυνάμει του άρθρου 7, πράγραφος 2, πρώτη και δεύτερη περίοδος, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως:

« Ο υπάλληλος δύναται να κληθεί να καταλάβει προσωρινά θέση σταδιοδρομίας της κατηγορίας ή του κλάδου του ανώτερη από την σταδιοδρομία στην οποία ανήκει. Από τον τέταρτο μήνα της προσωρινής αυτής υπηρεσίας του εισπράττει εξισωτική αποζημίωση (επίδομα διαφοράς αποδοχών) ίση με τη διαφορά μεταξύ των αποδοχών που αντιστοιχούν στο κλιμάκιο, το οποίο θα ελάμβανε στον βασικό βαθμό, αν είχε διοριστεί στη σταδιοδρομία στην οποία εργάζεται προσωρινά. »

Η διάταξη αυτή δεν αφορά επομένως περίπτωση « προσωρινής προαγωγής » αλλά, προσωρινής τοποθέτησης σε κενή θέση. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα-ενάγουσα επικαλέστηκε στο δικόγραφό της το άρθρο 7, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι αυτό το κεφάλαιο της προσφυγής-αγωγής δεν μπορεί να νοηθεί λογικά αλλιώς παρά μόνο υπό την έννοια ότι η προσφεύγουσα-ενάγουσα ζήτησε από το Πρωτοδικείο να της επιδικαστεί αποζημίωση της χρηματικής ζημίας, πλέον τόκων με το συνηθισμένο τραπεζικό επιτόκιο, που υπέστη από την άρνηση της τοποθετήσεώς της προσωρινά στη θέση προϊσταμένης του γραφείου δακτυλογράφων του γερμανικού τμήματος μεταφράσεων που αντιστοιχεί σε θέση Β 3. Εξάλλου, διαπιστώνεται ότι και το Κοινοβούλιο δεν ερμήνευσε διαφορετικά αυτό το κεφάλαιο της προσφυγής-αγωγής.

18 Κατά το Πρωτοδικείο, η προσφεύγουσα-ενάγουσα θέλησε έτσι να προσβάλει άρνηση της ΑΔΑ που μπορεί να επηρεάσει ευθέως την υπηρεσιακή της κατάσταση και, δεδομένου ότι οι μηχανισμοί της διοικητικής διαδικασίας που προηγείται της δίκης, οι οποίοι προβλέπονται από τα άρθρα 90 και 91 του ΚΥΚ, έχουν ως σκοπό την εξασφάλιση του ελέγχου απο τον κοινοτικό δικαστή τέτοιας πράξεως (βλ. ιδίως την απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Ιουλίου 1976, 129/75, Hirschberg κατά Επιτροπής, Rec. 1976, σ. 1259), το κεφάλαιο αυτό της προσφυγής-αγωγής είναι παραδεκτό.

Το δεύτερο κεφάλαιο της προσφυγής αγωγής

19 Το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται, όπως έκανε και στο πρώτο κεφάλαιο της προσφυγής-αγωγής, ότι κατά τον χρόνο των επιδίκων περιστατικών δεν υφίστατο καμία κενή θέση Β 3 στην υπηρεσία της προσφεύγουσας-ενάγουσας και ότι κατά συνέπεια η διοίκηση δεν μπορούσε, ακόμη και όταν απέκτησε τα τυπικά προσόντα προαγωγής, να

προαγάγει την προσφεύγουσα-ενάγουσα στον βαθμό Β 3. Το Κοινοβούλιο υποστηρίζει ότι τα αίτημα της προσφεύγουσας-ενάγουσας με το οποίο ζητεί την αποκατάσταση χρηματικής ζημίας που υπέστη από το γεγονός ότι δεν προήχθη στον βαθμό Β 3 συγχρόνως με τη συνάδελφό της, προϊσταμένη του γραφείου δακτυλογράφων του γαλλικού τμήματος μεταφράσεων, μολονότι αμφότερες εκτελούσαν ανάλογα καθήκοντα, είναι απαράδεκτο για τον λόγο ότι δεν υφίσταται ούτε μπορεί να γίνει επίκληση καμιάς χρηματικής ζημίας.

20 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα δεν έλαβε ρητά θέση, στο πλαίσιο των γραπτών παρατηρήσεών της, επί αυτού του σκέλους της ενστάσεως απαραδέκτου που προέβαλε το Κοινοβούλιο.

21 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι το δεύτερο κεφάλαιο της προσφυγής-αγωγής δεν έχει άλλο αντικείμενο από το να δοθεί στην προσφεύγουσα-ενάγουσα, από τον κοινοτικό δικαστή, με προαγωγή ο βαθμός 3 της κατηγορίας Β. Υπενθυμίζει όμως ότι, κατά την πάγια νομολογία, ο κοινοτικός δικαστής δεν μπορεί, χωρίς να αντιποιηθεί προνόμια της ΑΔΑ, να απευθύνει διαταγές σε κοινοτικό όργανο ως προς την υπηρεσιακή κατάσταση ενός υπαλλήλου ή όσον αφορά τη γενική οργάνωση της υπηρεσίας του. Η αρχή αυτή εφαρμόζεται επίσης και στο πλαίσιο αγωγής αποζημιώσεως. Παρέπεται ότι η προσφεύγουσα-ενάγουσα δεν μπορεί να ζητήσει να υποχρεωθεί το Κοινοβούλιο να την προαγάγει για να αποκαταστήσει την ζημία την οποία επικαλείται. Κατά συνέπεια, το κεφάλαιο αυτό της προσφυγής-αγωγής είναι απαράδεκτο.

Το τρίτο κεφάλαιο της προσφυγής-αγωγής

22 Το Κοινοβούλιο προβάλλει το απαράδεκτο αυτού του κεφαλαίου της προσφυγής-αγωγής, για τον λόγο ότι τα άρθρα 90, παράγραφος 1, και 91, παράγραφος 1, του ΚΥΚ προβλέπουν ρητά ότι η διαδικασία της διοικητικής ενστάσεως και της προσφυγής-αγωγής παρέχονται στον υπάλληλο μόνο για τις αποφάσεις που τον αφορούν ατομικά και για τις πράξεις που τον βλάπτουν. Στην προκειμένη περίπτωση, η προσφεύγουσα-ενάγουσα, πέραν της ατομικής της περιπτώσεως, προβαίνει σε κρίσεις της γενικής πολιτικής προσωπικού που ασκεί η διοίκηση. Οι αναπτύξεις της επί του ζητήματος αυτού πρέπει να αγνοηθούν ως άσχετες προς την προσφυγή-αγωγή.

23 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα αντιτείνει ότι η κακή διαχείριση των θέσεων, τις συνέπειες της οποίας υπέστη η ίδια προσωπικά, οφείλεται στο γεγονός ότι η ΑΔΑ εφαρμόζει έναντι των υπηκόων ορισμένων κρατών μελών (μεταξύ των οποίων και του δικού της) άδικη πολιτική κατά την κατανομή των θέσεων των υπαλλήλων, αντίθετη προς το άρθρο 27 του ΚΥΚ. Τα μέτρα αυτά την έβλαψαν επειδή είναι υπήκοος ενός από τα κράτη μέλη που φέρονται ως αδικούμενα. Σε όλες τις αντίστοιχες υπηρεσίες, στις οποίες οι θέσεις κατέχονται από υπηκόους άλλων κρατών μελών και των οποίων η δομή των θέσεων και ειδικότερα των θέσεων Β 3 είναι όμοιες, η δομή αυτή διατηρήθηκε, πλην της περιπτώσεως του γερμανικού τμήματος. Θεωρεί λοιπόν ότι μπορεί να επικαλεστεί παράβαση του άρθρου 27 του ΚΥΚ και να ζητήσει από τον κοινοτικό δικαστή να αποδοκιμάσει την άδικη αυτή πολιτική, αφού δεν δόθηκε καμιά συνέχεια στα διαβήματα στα οποία προέβη δυνάμει του άρθρου 90 του ΚΥΚ.

24 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι πρέπει να υπομνηστεί ότι, στην απόφασή του της 30ής Ιουνίου 1983, 85/82, Schloh κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1983, σ. 2105), το Δικαστήριο δέχθηκε ότι, «μολονότι (...) το καθήκον των οργάνων να τηρούν τις διατάξεις σχετικά με τον διορισμό ανταποκρίνεται σε γενικό συμφέρον, ο προσφεύγων δεν νομιμοποιείται να ασκήσει προσφυγή προς το συμφέρον του νόμου ή των Κοινοτήτων και δεν μπορεί να επικαλεστεί, προς στήριξη προσφυγής ακυρώσεως (...) παρά μόνο λόγους ατομικούς».

25 Οι λόγοι που διατυπώνονται στη διοικητική ένσταση και στην παρούσα προσφυγή-αγωγή, στο πλαίσιο του επίδικου κεφαλαίου της, αφορούν όχι την προσωρινή υπηρεσιακή κατάσταση της προσφεύγουσας-ενάγουσας, αλλά τη γενική πολιτική προσωπικού, που φέρεται ότι δημιουργεί διακρίσεις, στις υπηρεσίες του Κοινοβουλίου, θύμα της οποίας είναι η προσφεύγουσα-ενάγουσα. Οι λόγοι αυτοί δεν είναι επομένως ατομικοί της προσφεύγουσας-ενάγουσας και κατόπιν αυτού το κεφάλαιο αυτό της προσφυγής-αγωγής πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτο.

26 Το Πρωτοδικείο προσθέτει ότι το κεφάλαιο αυτό πρέπει επίσης να απορριφθεί ως απαράδεκτο επειδή η προσφεύγουσα-ενάγουσα δεν μπορεί να ζητήσει, στο πλαίσιο της παρούσας αγωγής αποζημιώσεως, να υποχρεωθεί το καθού θεσμικό όργανο να λάβει συγκεκριμένα μέτρα και για τον λόγο αυτό να του απευθυνθούν διαταγές.

Επί της ουσίας

Πρώτο κεφάλαιο της προσφυγής-αγωγής

27 Όπως επισήμανε ήδη το Πρωτοδικείο πιο πάνω, αυτό το κεφάλαιο της προσφυγής-αγωγής πρέπει να νοηθεί υπό την έννοια ότι η προσφεύγουσα-ενάγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο να της επιδικάσει αποζημίωση για τη χρηματική ζημία, πλέον τόκων με το συνηθισμένο τραπεζικό επιτόκιο, που υπέστη από την παράνομη άρνηση να τοποθετηθεί προσωρινά στη θέση προϊσταμένης του γραφείου δακτυλογράφων του γερμανικού τμήματος μεταφράσεων, η οποία αντιστοιχεί σε θέση Β 3.

28 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα επικαλέστηκε τους ακόλουθους λόγους για να στηρίξει το αίτημά της: παράβαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης, παράβαση της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, παράβαση του άρθρου 45 του ΚΥΚ και παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 2, του ΚΥΚ.

29 Πρέπει ήδη να εξετασθεί καθένας από τους τέσσερις αυτούς λόγους για να διαπιστωθεί αν ένας ή περισσότεροι από αυτούς μπορούν να οδηγήσουν σε κρίση ότι η παρανομία την οποία φέρεται να πάσχει η απόφαση της διοικήσεως μπορούσε να γεννήσει την ευθύνη της και να δικαιολογήσει έτσι το χρηματικό αίτημα της προσφεύγουσας-ενάγουσας.

Επί του λόγου περί παραβάσεως της αρχής της ίσης μεταχείρισης

30 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα ισχυρίζεται ότι υπέστη βλάβη και ζημιώθηκε οικονομικά από την πολιτική προσωπικού που ακολούθησε το Κοινοβούλιο και η οποία φέρεται δυσμενής έναντι ορισμένων κρατών μελών και ορισμένων κοινοτικών υπαλλήλων. Οι δυσμενείς αυτές διακρίσεις οφείλονται στην ανικανότητα της ΑΔΑ, κατά τρόπο γενικό, να προβεί σε δίκαιη κατανομή των θέσεων των υπαλλήλων μεταξύ των διαφόρων κρατών μελών και, ειδικότερα στην περίπτωση της προσφεύγουσας-ενάγουσας, να εφαρμόσει δίκαιη πολιτική προσωπικού, και στην περίπτωση αυτή να τηρήσει την πολιτική αυτή με κατάλληλη κατανομή των θέσεων και των προαγωγών, σύμφωνα με τα άρθρα 27, 45, παράγραφος 1, και 7, παράγραφος 1, του ΚΥΚ.

31 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα θεωρεί ότι η διαφορά μεταξύ των ιεραρχικών δομών η οποία υφίσταται στα διάφορα γραφεία δακτυλογράφων των τμημάτων μεταφράσεων και η οποία, κατά το Κοινοβούλιο, εμπόδισε την προαγωγή της απορρέει από ενέργειες και παραλείψεις της ΑΔΑ, της οποίας η ανικανότητα να εκτελέσει τα καθήκοντά της και να διατηρήσει μια δίκαιη ιεραρχική δομή δεν πρέπει να καταλήγει σε βλάβη της προσφεύγουσας-ενάγουσας. Το άρθρο 45 του ΚΥΚ δεν μπόρεσε να εφαρμοσθεί σ' αυτήν λόγω ακριβώς αυτών των « τεχνασμάτων » της ΑΔΑ που εμπόδισαν τη δίκαιη κατανομή των θέσεων, μολονότι η προσφεύγουσα-ενάγουσα ανταποκρινόταν στα κριτήρια που επιτάσσει το άρθρο αυτό. Το προαναφερθέν άρθρο προϋποθέτει την « ικανότητα » της ΑΔΑ να προβεί σε δίκαιη διάρθρωση των θέσεων ως conditio sine qua non για την εφαρμογή του και, κατά συνέπεια, δεν μπορεί να γίνει επίκληση του άρθρου αυτού σε νομική επιχειρηματολογία για να « δικαιολογήσει » τη δυσμενή διάκριση που υπέστη η προσφεύγουσα-ενάγουσα στο δικαίωμά της για προαγωγή. Ο ΚΥΚ δεν νομιμοποιεί τον τρόπο ενεργείας της ΑΔΑ, ο οποίος συνίσταται στην κατάλυση της δίκαιης κατανομής των υπαρχουσών θέσεων, εις βάρος ενός κράτους μέλους, διατηρώντας την υπέρ των λοιπών κρατών μελών. Έτσι προκύπτει διάκριση εις βάρος των υπαλλήλων ενός κράτους μέλους που θίγονται από αυτό το μέτρο, οι οποίοι βλάπτονται οικονομικά από το γεγονός της μη τηρήσεως του άρθρου 45, παράγραφος 1, του ΚΥΚ.

32 Το Κοινοβούλιο περιορίζεται στον ισχυρισμό ότι η προσφεύγουσα-ενάγουσα επικρίνει ένα μέτρο μεταθέσεως, στο πλαίσιο του οποίου το μετατεθέν πρόσωπο διατήρησε την εν λόγω θέση. Η διοικητική αυτή ενέργεια αφορά άλλο υπάλληλο, έγινε σε άλλη χρονική στιγμή και δεν αφορούσε επομένως την προσφεύγουσα-ενάγουσα.

33 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι κάθε κοινοτικό όργανο καταρτίζει κατά τρόπο αυτόνομο τον πίνακα των οργανικών του θέσεων και διαθέτει, κατά την οργάνωση των υπηρεσιών του, ευρεία εξουσία εκτιμήσεως (απόφαση του Δικαστηρίου της 2ας Δεκεμβρίου 1982, 198/81 έως 202/81, Micheli κατά Επιτροπής, Συλλογή 1982, σ. 4145). Πρέπει επίσης να υπομνηστεί ότι το Δικαστήριο αναγνώρισε στα κοινοτικά όργανα ευρεία ελευθερία ενεργείας για τη διάρθρωση των διαφόρων διοικητικών μονάδων, λαμβάνοντας υπόψη ένα σύνολο παραγόντων, όπως τη φύση και την έκταση των καθηκόντων που τους ανατίθενται και τις δημοσιονομικές δυνατότητες το Δικαστήριο έκρινε ότι από αυτό προκύπτει ότι η διοίκηση δεν έχει έναντι των υπαλλήλων καμιά υποχρέωση να διαρθρώνει την υπηρεσία στην οποία υπηρετούν κατά τρόπο που να τους εξασφαλίζει τη δυνατότητα ασκήσεως ορισμένων καθηκόντων και να επιτυγχάνουν έτσι την προαγωγή τους (απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 1981, 178/80, Bellardi-Ricci και λοιποί κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 3187).

34 Διαπιστώνεται, εν όψει της ελευθερίας ενεργείας που έχει έτσι παραχωρηθεί στα κοινοτικά όργανα, ότι η προσφεύγουσα-ενάγουσα δεν συνόδευσε τον παρόντα λόγο με πραγματικά και συγκεκριμένα στοιχεία επαρκώς ακριβή που να επιτρέπουν στο Πρωτοδικείο να καταλήξει στο ότι η ΑΔΑ, λόγω προδήλου πλάνης εκτιμήσεως ή καταχρήσεως εξουσίας, παρέβη — βλάπτοντας την προσωπική υπηρεσιακή της κατάσταση — τη γενική αρχή της ίσης μεταχείρισης των υπαλλήλων των Κοινοτήτων, όταν αρνήθηκε, για λόγους ελλείψεως θέσεως σταδιοδρομίας στην οποία ανήκει, να την καλέσει να καταλάβει προσωρινά τέτοια θέση.

35 Κατά συνέπεια, ο λόγος αυτός δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

Επί του λόγου περί παραβάσεως της αρχής της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης

36 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα εκτιμά ότι η ΑΔΑ άφησε, κατά τρόπο εντελώς αντίθετο προς κάθε συνηθισμένη διοικητική πρακτική που ακολούθησε μέχρι τότε στο θέμα αυτό, τον προϊστάμενο του γραφείου που κατείχε προηγουμένως αυτή τη θέση να « αποκομίσει » αυτή τη θέση Β 3 κατά τη μετάθεσή του, σ' αυτή δε τη χρονική στιγμή η προσφεύγουσα-ενάγουσα είχε ήδη εργασθεί σε τέτοια θέση με πάρα πολύ καλές εκθέσεις κρίσεως. Δεν υπήρχε επομένως αντικειμενική δικαιολογία για τέτοια μεταβολή του δίκαιου οργανογράμματος που υφίστατο μέχρι τότε όσον αφορά το γερμανικό τμήμα, αφού, για τα γλωσσικά τμήματα των λοιπών κρατών μελών, είχε διατηρηθεί η δίκαιη κατανομή θέσεων Β 3 που υφίσταντο για τη θέση προϊσταμένης. Πολλοί από τους προϊσταμένους της την είχαν διαβεβαιώσει επανειλημμένα ότι, όταν θα συμπλήρωνε τις αναγκαίες προϋποθέσεις χρόνου υπηρεσίας για να αποκτήσει τη θέση Β 3 που αντιστοιχούσε στη θέση της ως προϊσταμένης, θα γινόταν αλλαγή θέσεων ώστε να μην υποστεί καμία βλάβη έναντι των συναδέλφων της άλλων εθνικοτήτων που κατείχαν όμοιες θέσεις.

37 Το Κοινοβούλιο προβάλλει ότι το διοικητικό μέτρο της μεταθέσεως της υπαλλήλου που είχε προηγουμένως τοποθετηθεί στη θέση προϊσταμένης γραφείου δακτυλογράφων, η οποία κατείχε για τον λόγο αυτό θέση Β 3 και μετατέθηκε αργότερα σε άλλη υπηρεσία με μεταφορά της θέσεώς της, αφορούσε άλλο πρόσωπο που δεν ενδιέφερε την προσφεύγουσα-ενάγουσα.

38 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η προσφεύγουσα-ενάγουσα είχε κληθεί να καταθέσει την απόδειξη της δεσμεύσεως που είχε, κατά την άποψή της, αναλάβει η ΑΔΑ έναντι αυτής, δηλαδή τη φερομένη υπόσχεση των προϊσταμένων της να προβούν σε αλλαγή θέσεων, μόλις θα συμπλήρωνε η προσφεύγουσα-ενάγουσα τις προϋποθέσεις χρόνου υπηρεσίας για να αποκτήσει τον βαθμό Β 3 που αντιστοιχούσε στη θέση που κατείχε. Εις απάντηση αυτής της προσκλήσεως η προσφεύγουσα-ενάγουσα περιορίστηκε να ισχυρισθεί ότι οι προϊστάμενοί της δεν δεσμεύθηκαν ποτέ εγγράφως να προβούν σε αλλαγή θέσεων την κατάλληλη στιγμή. Προσέθεσε δε ότι είναι ασυνήθιστες οι έγγραφες δεσμεύσεις ενός μόνον προϊσταμένου όταν οι προϋποθέσεις προαγωγής ορίζονται από τον ΚΥΚ και δεν μπορούν να καθοριστούν με έγγραφη δέσμευση ενός προϊσταμένου.

39 Υπό τις περιστάσεις αυτές και σε κάθε περίπτωση, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι δεν αποδεικνύονται οι φερόμενες υποσχέσεις και διαβεβαιώσεις των προϊσταμένων της και δεν μπόρεσαν επομένως να δημιουργήσουν δικαιολογημένη εμπιστοσύνη για την προσφεύγουσα-ενάγουσα. Πρέπει δε να προστεθεί, όπως έχει ήδη ειπωθεί, ότι κάθε κοινοτικό όργανο καθορίζει κατά τρόπο αυτόνομο τον πίνακα οργανικών του θέσεων και διαθέτει, στην οργάνωση των υπηρεσιών του, ευρεία εξουσία εκτιμήσεως. Από τα στοιχεία του φακέλου δεν προκύπτει ότι η ΑΔΑ χρησιμοποίησε αυτήν την αρμοδιότητα για σκοπούς διαφορετικούς από εκείνους για τους οποίους της παρασχέθηκε.

40 Από τις πιο πάνω σκέψεις προκύπτει ότι ο λόγος αυτός δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

Επί του λόγου περί παραβάσεως του άρθρου 45 του ΚΥΚ

41 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα εκτιμά ότι ζημιώθηκε βαριά και χωρίς έρεισμα σε σχέση με τις συναδέλφους της, ιδίως εκείνες του γαλλικού και του δανικού τμήματος, οι οποίες κατέχουν την ίδια θέση, κατά το ότι δεν θα επιτύχει την προαγωγή της στον βαθμό Β 3 παρά μόνον αρκετά έτη μετά από αυτές. Το γεγονός αυτό θεωρεί ότι είναι βαριά παράβαση του άρθρου 45 του ΚΥΚ, το οποίο καθορίζει τα κριτήρια προαγωγής. Κατά την προσφεύγουσα-ενάγουσα, θα έπρεπε, βάσει των κριτηρίων προαγωγής που ορίζονται στο άρθρο 45, παράγραφος 1, του ΚΥΚ, να προαχθεί στον βαθμό Β 3 το αργότερο κατά την ίδια χρονική στιγμή που προήχθη και η συνάδελφός της του γαλλικού τμήματος, αφού η προσφεύγουσα-ενάγουσα μπορεί να επικαλεσθεί εκθέσεις κρίσεως περίπου τόσο καλές και έχει μάλιστα περισσότερα « προσόντα », όπως απαιτεί το πιο πάνω άρθρο, λόγω της πολύ μεγαλύτερης απασχολήσεώς της στη θέση προϊσταμένης του γραφείου δακτυλογράφων του γερμανικού τμήματος, η οποία αντιστοιχεί σε θέση Β 3.

42 Το Κοινοβούλιο ισχυρίζεται ότι είναι δεδομένο ότι στην υπηρεσία της προσφεύγουσας-ενάγουσας η θέση Β 3 στην οποία ήθελε να προαχθεί δεν υφίστατο. Το γεγονός αυτό καταδικάζει αναγκαστικά σε αποτυχία την αίτηση προαγωγής την οποία υπέβαλε η προσφεύγουσα-ενάγουσα, για τον λόγο ότι η διοίκηση δεν μπορεί να πληρώσει παρά μόνο τις υφιστάμενες θέσεις.

43 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 4 του ΚΥΚ ορίζει ότι οι προαγωγές έχουν ως αντικείμενο μόνο την πλήρωση κενής θέσεως. Κατά συνέπεια, είναι απαραίτητο πριν από κάθε προαγωγή, να υφίσταται ήδη μια κενή θέση στο οργανόγραμμα. Δεδομένου ότι, έως την 1η Ιανουαρίου 1990, είναι δεδομένο ότι το οργανόγραμμα του γραφείου δακτυλογράφων του γερμανικού τμήματος μεταφράσεων, στο οποίο ανήκει η προσφεύγουσα-ενάγουσα, δεν περιείχε καμιά κενή θέση της κατηγορίας Β και του βαθμού 3, δεν ήταν δυνατή η πλήρωση τέτοιας θέσεως με προαγωγή. Επομένως, η ΑΔΑ δεν παρέβη το άρθρο 45 του ΚΥΚ ούτε έβλαψε την προσφεύγουσα-ενάγουσα σε σχέση με τις συναδέλφους της που είχαν προαχθεί σε κενές θέσεις.

44 Κατά συνέπεια, ο λόγος αυτός δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

Επί του λόγου περί παραβάσεως του άρθρου 7, παράγραφος 2, του ΚΥΚ

45 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα υποστηρίζει ότι ζήτησε επανειλημμένως κατά την περίοδο που δεν είχε ακόμα τα προσόντα προαγωγής στον βαθμό Β 3, αλλά όπου κατείχε ήδη de facto τη θέση προϊσταμένης του γραφείου δακτυλογράφων του γερμανικού τμήματος μεταφράσεων, η οποία αντιστοιχούσε σε θέση Β 3, « προσωρινή προαγωγή », προβλεπόμενη, κατά την άποψή της, σε παρόμοια περίπτωση από το άρθρο 7 του ΚΥΚ. Όλες οι αιτήσεις της απερρίφθησαν μολονότι ανταποκρινόταν στα κριτήρια που απαιτούνται προς τούτο. Θεωρεί δε ότι αυτές οι αρνήσεις ικανοποιήσεως του αιτήματός της αντίκεινται στο γράμμα και στον σκοπό του εν λόγω άρθρου 7.

46 Το Κοινοβούλιο υπενθυμίζει για άλλη μια φορά ότι, από τότε που μετατέθηκε ο υπάλληλος που ασκούσε, πριν από την προσφεύγουσα-ενάγουσα, τα καθήκοντα προϊσταμένου του γραφείου, με μεταφορά της θέσεώς του Β 3 σε άλλη υπηρεσία, δεν υφίστατο πλέον στην υπηρεσία αυτή θέση Β 3 που να μπορούσε να καταλάβει προσωρινά η

προσφεύγουσα-ενάγουσα. Το Κοινοβούλιο υπογραμμίζει ότι η απόφαση της διοικήσεως να μην απονείμει προσωρινά στην προσφεύγουσα-ενάγουσα τον βαθμό αυτό οφείλεται στο ότι δεν υπήρχε θέση που να μπορούσε να καταλάβει προσωρινά και, κατόπιν αυτού, υποστηρίζει ότι δεν υφίσταται καμιά χρηματική ζημία την οποία μπορεί να επικαλεστεί η προσφεύγουσα-ενάγουσα.

47 Η προσφεύγουσα-ενάγουσα αντιτείνει, στο δικόγραφο απαντήσεώς της, ότι η ΑΔΑ ενήργησε κατά τέτοιο τρόπο, με την κακή της διαχείριση ή τους χειρισμούς της όσον αφορά τις θέσεις, ώστε να μην είναι πλέον κενή η θέση την οποία έπρεπε να καταλάβει, ενώ ασκούσε τα καθήκοντα που ανταποκρίνονταν στην αντίστοιχη θέση. Προσθέτει δε ότι έχει δικαίωμα, δυνάμει των άρθρων 7, 27 και ιδίως 45 του ΚΥΚ, για « δίκαιη και σοβαρή πολιτική » προσωπικού, η οποία να εκδηλώνεται με οργανόγραμμα με δίκαιη διάρθρωση, έτσι ώστε η εφαρμογή των προαναφερθεισών διατάξεων του ΚΥΚ να μην αποτρέπεται κατά τρόπο επιζήμιο γι' αυτήν.

48 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι έως την 1η Ιανουαρίου 1990 δεν υπήρχε καμία κενή θέση της κατηγορίας Β και του βαθμού 3 στο οργανόγραμμα του γραφείου δακτυλογράφων του γερμανικού τμήματος μεταφράσεων, του οποίου την ευθύνη της οργανώσεως και διευθύνσεως είχε η προσφεύγουσα-ενάγουσα από τότε που μετατέθηκε στο τμήμα αυτό το 1984. Κατά συνέπεια, από την ημερομηνία αυτή και μόνο, η οποία είναι μεταγενέστερη της καταθέσεως της προσφυγής-αγωγής, μπορούσε η ΑΔΑ να εκδώσει απόφαση εφαρμογής του άρθρου 7, παράγραφος 2, του ΚΥΚ, με την οποία θα καλούσε την προσφεύγουσα-ενάγουσα να καταλάβει προσωρινά θέση αυτής της κατηγορίας και αυτού του βαθμού στο τμήμα μεταφράσεων στο οποίο είχε τοποθετηθεί. Ορθώς επομένως αρνήθηκε το Κοινοβούλιο να τοποθετήσει την προσφεύγουσα-ενάγουσα προσωρινά σε τέτοια θέση πριν από αυτή την ημερομηνία. Σε κάθε περίπτωση, το άρθρο 7, παράγραφος 2, του ΚΥΚ παρέχει ευχέρεια στην ΑΔΑ και δεν της επιβάλλει καμιά υποχρέωση προσωρινής τοποθέτησης. Η απόφαση αυτή πρέπει να λαμβάνεται εν όψει των περιστάσεων της συγκεκριμένης περιπτώσεως, λαμβανομένης υπόψη της ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτει η ΑΔΑ επί του θέματος αυτού.

49 Από την προηγούμενη σκέψη προκύπτει ότι η προσφεύγουσα-ενάγουσα δεν προέβαλε κανένα λόγο που να είναι ικανός να επιφέρει την ακύρωση της αρνήσεως της ΑΔΑ να ικανοποιήσει το αίτημά της.

50 Κατά συνέπεια, το αίτημα της προσφεύγουσας-ενάγουσας περί αποζημιώσεως της χρηματικής ζημίας που φέρεται ότι προκλήθηκε από αυτή την άρνηση πρέπει να απορριφθεί.

51 Από το σύνολο των προηγουμένων σκέψεων προκύπτει ότι η προσφυγή-αγωγή πρέπει να απορριφθεί, εν μέρει ως αβάσιμη και εν μέρει ως απαράδεκτη, χωρίς να χρειάζεται να διαταχθεί η προσκόμιση των στοιχείων τα οποία ζήτησε η προσφεύγουσα-ενάγουσα με το εισαγωγικό της δικόγραφο.

Επί των δικαστικών εξόδων

52 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Κατά το άρθρο όμως 88 του ίδιου κανονισμού, στις διαφορές μεταξύ των Κοινοτήτων και των υπαλλήλων τους, τα όργανα φέρουν τα δικά τους έξοδα. Επομένως, οι διάδικοι πρέπει να καταδικαστούν να φέρει ο καθένας τα δικά του έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή-αγωγή.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικά του έξοδα.

Briët Barrington Biancarelli

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 25 Σεπτεμβρίου 1991.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

C. P. Briët